

АЛО, ВОДКА! ОБАЖДА СЕ ЧЕЛСИ

Други книги от същия автор:

Моят хоризонтален живот

Челси Хендлър

**Ало, водка?
Обажда се Челси**

АЛО, ВОДКА? ОБАЖДА СЕ ЧЕЛСИ

© 2008 Челси Хендлър

Превод Владка Гочева

Снимки на корицата © 2008 Зак Корднър

Българска корица Огнян Илиев

ARE YOU THERE, VODKA? IT'S ME, CHELSEA

Copyright © 2008 by Chelsea Handler

Published by arrangement with Simon Spotlight Entertainment,

an imprint of Simon & Schuster

Originally published by Gallery Books, a division of Simon & Schuster

All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

Всички права запазени, включително правото за частично или цялостно възпроизвеждане във всякаква форма.

ISBN 978 954 8208 77 2

Екслибрис™ © 2011

София 1408, п.к. 17

тел. 02 9522841

exlib@abv.bg

www.exlibris.bg

На майка ми.

Обизаи те, слажка майтеунке.

БЛАГОДАРНОСТИ

Бих искала да благодаря на някои хора. На Майкъл Брусард и кучето му. На Триш Босковски, Дженифър Бърстром и всички от Саймън Спотлайт Ентъртейнмънт. Семейството ми е много важно за мен и макар да нямате почти нищо общо със създаването на тази книга, все пак имате много общо със създаването на тази книга. Накрая бих искала да благодаря на Чуи. Ти си моето късче самородно злато.

P.S. Бих искала да благодаря и на Ригън Букс за това, че се съгласиха да прекратя договора си с тях.

СЪДЪРЖАНИЕ

В ЧЕРНИЯ СПИСЪК /	11
ПОД ГРИЖИТЕ НА ЧЕЛСИ /	28
БЯГСТВО ОТ ЗАТВОРА /	49
КАМЪНИ В ПИКОЧНИЯ МЕХУР /	79
ГОЛЕМИЯТ ЧЕРВЕНОКОСКО /	98
ВЕЧЕРЯ НА ТЪМНО /	124
“ДИМ СУМ” И ОЩЕ НЕЩО /	144
ДА РАЗЛАЕШ КУЧЕТАТА /	156
ПОДАРЪК ВТОРА УПОТРЕБА /	178
НАПАДНАТА /	201
МОЕТО МИНИ-АЗ /	218
КОСТА РИКА /	234
ЗА АВТОРА /	263

Първа глава

В ЧЕРНИЯ СПИСЪК

Бях на девет години. Една сутрин вървях сама към училище, когато чух някакво непознато момче да ме вика по име. Съдейки по гласа, скоро му предстоеше да навлезе в пубертета. Бях чувала как други мъже произнасят името ми, но най-често това бяха братята ми, баща ми или някой учител, и това обикновено се съпровождаше с някой удар по главата.

Обърнах се и видях Джейсън Сафирщайн. Джейсън, който живееше на моята улица, беше очарователен петокласник с невероятни крака и дупе. Преди никога не бях ходила на училище с него, не бяхме разговаряли, нито дори бяхме разменяли поглед. Повдигнах единия наушник, за да се уверя, че съм чула добре, после с нервно движение се опитах да измъкна впитите в дупето ми гащи, докато го узчаквах да ме настигне. (Както се оказа, подобни опити са напразни, когато човек носи две ръкавици с големината на автомобилни акумулатори).

– Чух, че ще участваш във филм с Голди Хон – каза ми той задъхано.

По дяволите. Опасявах се, че може да стане нещо такoва. Предишния ден бях забравила домашното си по езикова култура и учителката ме изправи пред целия клас, за да се

осведоми къде е то. Аз ѝ заявих, че три поредни вечери съм се срещала с Голди Хон и Кърт Ръсел, за да водя преговори по договора си за участие в ролята на дъщерята на Голди Хон в продължението на „Редник Бенджамин“.

Дори не ми хрумна, че не се снимаше никакво продължение на „Редник Бенджамин“, нито че едва ли е възможно една третокласничка да води преговори със звездата на филма и с нейния любовник.

– Е, това беше нещо като лъжа – смотолех аз, измъквайки лявата си ръкавица от бузите на дупето си.

– Какво? – попита той изумен. – Излъгала си? Всички говорят за това. Всички мислят, че е много яко.

– Наистина ли? – попитах аз и веднага смених тона, като си дадох сметка за мащабите на случилото се. Хрумна ми, че ми се предоставя идеалната възможност да получа уважението, което според мен ми се отказваше поради факта, че татко ме водеше на училище с бананово жълто Юго от 1967 г. Беше 1984 година, а баща ми нямаше представа, а и не се интересуваше особено от това колко пагубно се отразява тази кола на социалния ми статус. Беше ме водил с нея няколко пъти, когато беше свил кучи стуг и въпреки моите увещания да ме остави на известно разстояние от училището, той беше непреклонен в стремежа си да ме предпази от настинка.

– Татко – повтарях му аз безброй пъти, – времето няма нищо общо с настинките. Всичко зависи от имунната система. Моля те, остави ме да вървя. Моля те.

– Не ставай глупава – казваше той. – Това се нарича издевателство над малолетен.

Исках баща ми да разбере, че издевателството над малолетен се състои в това да поставяш систематично дъщеря си в неловко положение и да нямаш дори бегла представа за последствията от такова поведение. Новината

за колата, която баща ми караше, пламна из цялото училище като пожар и преди да се усетя, какичките от пети клас вървяха по петите ми в коридора и ме наричаха „бедна“ и „грозна“. След няколко месеца минаха от „грозна“ на „куче“ и лаеха всеки път, щом ме забележеха в коридора.

Семейството ми определено не беше бедно, но живеехме в градче, в което изобилстваха детски тръстови фондове, лагери и екскурзии в Европа, наред с мерцедеси, ягуари и BMW-та: недостижими цели за реалността на моя живот, подвластен на спукани гуми, липсващи предни стъкла и коли с вечно светещи индикатори за проверка на двигателя.

Връзката между воденето ми на училище със скапана таратайка и приликата ми с куче не ми беше особено ясна. Действително ме смущаваше фактът, че наказваха мен за това, че баща ми си беше въобразил, че върти търговия с коли втора употреба и гържи да ни вози с тези, които не може да продаде. Искях да обясня на съучениците си, че аз самата не харесвах колите му и че определено не ми допаѓаше да ме наричат „куче“. Преди това никога не бях имала лошо мнение за себе си, но след като ме наричаха с един и същ епитет шест месеца подред, накрая се погледнах в огледалото, за да потърся някаква прилика между себе си и немска овчарка.

Ако ставаше въпрос за безобидно гразнене, мисля, че вероятно щях да се справя. Но тормозът продължаваше непрестанно: от момента, в който тръгнах на училище, до завършването. Скоро повечето от приятелите ми в трети клас започнаха да избягват да се показват с мен в коридорите, защото не искаха те самите да влязат в черния списък. Най-добрата ми приятелка, Джоди Саперман, беше единствената, която вървеше с мен на път за някой кабинет и ме защитаваше, когато петокласничките уг-

ваха на нашата маса в столовата и ме питаха дали за обяд ям „Чапу“.

– Е, не исках да кажа точно „лъжа“. Това не е подходящата дума – обясних на Джейсън. – Все още не мога да се договоря за по-голяма каравана. Голди се държи много гомино, но Кърт е много стиснат. Не може да разбере защо на едно деветгодишно момиче му трябва гъжакузи и личен готвач – казах аз нехайно и махнах с ръкавицата. – За такива неща винаги трябва време.

– Ще имаш своя собствена каравана? – попита той.

– Да, нали разбираш, нещо като собствена малка къщичка, докато снимаме. Всеки актьор има такава. Докато снима филм, човек има толкова много време на разположение, че наистина му е нужно местенце, където да разпуска. Според мен не е достатъчно просторна, за да може да се живее в нея три месеца, но това е първата ми голяма роля, така че съм съгласна на нещо по-малко от Crème de la Crème.

Задълбочените ми познания за киноизкуството на деветгодишна възраст идваха от факта, че използвах всяка свободна минута да гледам телевизия, филми и да чета всевъзможни книги за заснемането на филма „Клуб Закуска“. Мисля, че когато човек расте в къща, обградена от стари двайсетгодишни коли и с родители, вярващи, че десет долара за чифт гънки през 1984 година са наистина много, той няма друг избор, освен да избяга в свят, в който парите не са проблем.

– Дори не знаех, че си артистка – каза Джейсън. – Как взе ролята?

– Казва се „актриса“ – поправих го аз. – Работата е там, че участвах в една малка продукция за Бродуей с Мерил Стрип... – тук направих дълга пауза и го оставих да ме прекъсне.

– Мерил Стрип ли? – попита той. – Онази от „Изборът на Софи“?

– Да не би да има друга? – попитах аз и извъртях очи в отговор на неговата наивност. – Както и да е, ние двете страшно си допаднахме. Тя ме препоръча на режисьора на този филм. Така стават нещата в Холивуд – едно нещо води към друго и тъй нататък. Но те имат един куп творчески проблеми, така че кой знае дали изобщо ще тръгне работата.

– Къде да тръгне? – попита той.

– Дали изобщо ще се снима филма.

– О!

Личеше си, че Джейсън е разочарован и тъй като не исках да изгубя вниманието му, побързах да събудя наново интерес. Винаги съм мечтала да имам романтични отношения с по-възрастен от мен мъж и смятах, че Джейсън не само има качествата на обещаващ любовник, но и на всеотдаен баща на двете негърчета близнаци от Етиопия, които имах намерение да осиновя.

– Искам да кажа, че ще се снима, но може да минат месеци, докато това стане. Може би ще ме посетиш на снимачната площадка.

– Наистина ли? – попита той, а очите му за малко да изхвъркнат от орбитите си.

След като осъзнах, че няма да успея да изпълня обещанието си, трябваше веднага да измисля нещо, за да оттегля поканата си и бързо добавих:

– Е, разбира се, ако родителите ти те пуснат да пътуваш със самолет до Галапагоските острови.

– Кой?

– Галапагоските острови – повторих аз, докато се опитвах да измисля защо продължението на „Редник Бенджамин“ трябва да се снима в компанията на един куп кос-

тенурки. – Там има много редки животни, така че филмът ще е повече за живота ù в сурови условия. Ще се кѐпе във водата с медузи и морски кончета. Като цяло, ще бѐде нещо между „Плясѐк“ и „Редник Бенджамин“.

– Обожавам „Плясѐк“ – извика Джейсън. – Толкова е гомино!

– Дарил е просто безобразна – казах му аз и поклатих глава.

– Дарил Хана?

– Изобщо не ми се говори за нея – изсумтях аз.

След като стигнахме до училище, започнах да се дѐржа по-хладно. Заявих, че ще се видим после и трѐгнах, като оставих Джейсън с отворена уста. Чувствах се страхотно, че той ми беше обърнал внимание. Дори ако се окажеме зодиакално несѐвместими в секса, той все пак беше сладѐк и известен в училище, така че приятелството с него определено нямаше да ми навреди. Той можеше да се окаже отличният съюзник, с чиято помощ да получа малко уважение от страна на злите петокласнички.

До обяд почти всеки в училище вече ме беше питал за филма. Петокласничките не само престанаха да ме торможат, но една дори ми каза „здрассти“, когато се разминавахме. Никой не ми се присмя, нито ми излая през целия ден. Двете с Джоди още не бяхме седнали да обядваме, когато децата се скупчиха около масата ни.

– Каква е Голди Хон? – попита един петокласник.

– Истински гребосѐк – отговорих. – На практика е висока колкото мен.

– Наистина ли? А във филмите изглежда много висока.

– Като майка ми е. Страхотно си пасваме.

Щом успяхме да останем насаме, Джоди най-сетне ме погледна очи в очи и заяви, че е сигурна – нито съм играла с Мерил Стрип, нито съм участвала в бродуейската версия

на „Улица Сезам“, която до обяг така находчиво бях прекръстила на „Улица Стрип“.

– Така е, Джоди, но погледни на нещата от друг ъгъл: днес за пръв път от месеци петокласничките не ме наричат „грозна“, нито „куче“ и да ти кажа честно, усещането е много приятно.

– Знам – каза тя. – Само че какво ще правиш, когато разберат, че ги лъжеш?

– Ще забравят всичко – казах аз, наслаждавайки се на вниманието. – Просто ще им кажа, че снимките са през лятото и когато всички се върнат на училище следващата година, няма да помнят тази история. Освен това, до тогава всички петокласнички ще са се преместили в гимназията, така че да си гледат работата.

– Добре, а всички останали? – попита тя. – Няма ли начин наистина да се срещнеш с Голди Хон и поне да се снимаш с нея?

– Това е страхотна идея – казах аз, докато откопчавах кутията си за обяг с образа на мис Пакман, в която намерих сандвича си с фъстъчено масло и крема сирене. – Какво, по дяволите, е това? – попитах аз, като разопаковах сандвича и го тръшнах на масата. – Няма по-ужасни родители от моите.

С Джоди бяхме приятелки от детската градина, така че тя беше свикнала с подобни бъркотии. Наистина, майка ми беше сладка и любяща, но беше организирана колкото един тюлен – така и не успя да запомни, че трябваше да ми приготви обяг. Затова всяка сутрин карах баща ми да се заеме с това. Той, на свой ред, имаше кулинарните способности на тюлен, и независимо колко пъти повтарях гумичките „фъстъчено масло и желе“, той винаги някак успяваше да обърка всичко.

– Искаш ли половината от моя сандвич? – попита Джо-

ги, предлагайки ми половината от сандвича си с кашкавал и шунка. Ако не бях третокласничка със стриктен кашерен режим, щях да го грабна незабавно.

– Забрави – казах аз, като отказах сандвича и отханах една суха паста „Динг Донг“.

Денят ми ставаше все по-щур, тъй като от всички страни ме атакуваха доброжелатели и многобройни фенове, опитващи се да изкопчат подробности. Един първокласник даже ми поиска автограф. Към края на деня не само снимахме на Галапагоските острови, но Солей Мун Фрай, известна още като Пънки Брустър, щеше да играе моя сестра във филма. След това осъзнах, че тъмната коса и луничките ѝ бяха в пълен контраст с моята руса коса и сини очи и набързо я превърнах в моя доведена сестра.

Когато си тръгнахме след часовете, всеки от квартала ми се опитваше да прекара поне минутка с мен, така че се прибрах в компанията на осем деца. Най-хубавото в цялата работа с вниманието беше това, че то идваше от по-големите деца, а аз смятах, че те са основната ми демографска среда. Винаги се бях чувствала по-голяма от децата на моята възраст и се разстройвах, че другите третокласници не проявяваха никакъв интерес към разнищването на истината за случилото се по време на управлението на Никсън преди едно десетилетие. Спомням си, че това чувство ме гложеше от доста време – някъде от втория ген в детската градина. За мен беше очевидно, че всичките ми съученици имаха необходимите качества да играят сериозно на „Забоди опашката на магарето”,* но нямат представа

* „Забоди опашката на магарето” е игра, при която едно от децата трябва със завързани очи да забодне опашката на магарето. После играчите се сменят, а победител е онзи, който е забол опашката най-близо до правилното място. Названието на играта се използва иронично за безсмислена дейност или ситуация, в която човек е „сляп” (със завързани очи). [Тази и всички други бележки в книгата са на преводача.]

как да фалшифицират извинителна бележка за закъснение от родител.

Все си представях как прескачам един-два класа и ставам нещо като гениален изобретател, като междувременно вероятно създавам, да кажем, кукла Зелка „Плюс“. След като се патентова, ще прилича на обикновена кукла Зелка, но освен всичко, ще може да помага с домашните задължения. Ще говори различни езици, като испански и фарси, а ако ѝ бръкнеш в окоето, ще изстрелва ръжени сангвичи с фъстъчено масло и желе.

Докато се прибирах в онзи студен декемврийски ден, сякаш летях.

– Зрасти, мамо! – казах аз, победоносно хвърлих ранецата си на пода и изчезнах в кухнята.

– Челси, милчка, баща ти тъкмо говори по телефона с директора, мистър Хилър.

– Що за мишуга, Челси? – попита баща ми, използвайки едната от любимите си думи на идиш. – Ще снимаш филм с Голди Хон и ще заминаваш за Галапагоските острови, така ли?

Целият ми ден помръкна само за няколко секунди.

– Мис Шектмън направи слон от това, че не съм си написала домашното и историята за Голди Хон беше единственото, което ми дойде на ум – казах им аз.

– А защо не си написа домашното? – попита той.

– Защото, татко! – изплаках аз, избухвайки в сълзи и тропайки с левия крак. – Давах премиерата на „Чарлс командва“! От небето ли падаш?

– Челси, милчка, няма нужда да измисляш такива неправдоподобни лъжи – каза майка ми с типичния за нея спокоен глас. – Не можа ли да измислиш нещо малко по-достоверно?

– Знам – казах и аз и отидох да се гушна в нея. Майка ми

винаги е била мека Мария и знаех, че щом успея да я разнежа, баща ми ще престане да се явява такава непосредствена физическа заплаха. – Само че всички повярваха, а по-големите деца ме разпитваха за това и малко се увлякох.

– Е, нищо – презрително каза баща ми. – Просто утре ще трябва да отидеш в училището и да кажеш истината на всички.

Като шесто по ред дете в семейството, имах следния проблем: към момента на раждането ми татко е бил на четирийсет и две, резултатът от което предпочитам да наричам „значима пропаст между поколенията“. Това, заедно с факта, че той беше опериран от чувство за неудобство, ни правеше още по-несъвместими. За баща ми щеше да е напълно в реда на нещата да гържи пресконференция на следващия ден в аудиторията на училището с шлем на главата и залепена на челото дамска превръзка с крилца, докато обяснявам, че съм била „много, много лошо момиче, като освен това съм известна и с това, че акам в гащите.“

– Мелвин – каза майка ми, – това ще бъде изключително унижително.

– Е, тя определено не може да продължава да се претрува, че ще ходи в армията с някой зализан холивудски перко.

– Продължението няма да е толкова за армията, колкото за подводния живот – поправих го аз.

– Челси, за какво изобщо говориш?

– Не мога да кажа истината. Тогава по-големите пак ще започнат да ми казват „куче“.

– Слушай – развика се баща ми. – Говорили сме за това и преди. Ако тези момичета ще ти се присмиват по повод на колата, която кара баща ти, тогава така или иначе не заслужават да си губиш времето с тях.

– Много мило, татко – казах му аз. – Но няма никакво значение дали заслужават да си губя времето с тях или не. Знам само, че е много по-приятно да вървиш по коридорите на училището без да ти ръмжат.

– Колко пъти трябва да ти казваме, че харченето на пари за нещо материално не е важно? Какво ново ще научиш от това, че обикаляш насам-натам с мерцедес или BMW? – попита той.

– Не знам – казах аз, като още се притисках към майка ми. – Например, че ми харесва да се возя на мерцедес или BMW?

– Челси – каза баща ми. – Не можеш просто да си измисляш лъжи.

– Ти лъжеш през цялото време – напомних му аз, след което изтичах зад майка ми и увих ръце около кръста ѝ, за да се предпазя от евентуални изблици на гняв. – Казваш на всички, които се обаждат да питат за колите ти, че работят безотказно, че нямат течове или че са като нови. На половината от тях трябва да им се подава ток всеки божи ден.

– Чуї ме, малка многознайке. Аз съм ти баща – каза той и тръгна към нас, а аз зарових глава в дупето на майка ми. – Ти си на девет години и ще ти се наложи да правиш каквото ти казвам през следващите девет години, независимо дали ти харесва или не. Или поне докато живееш под този покрив. Разбра ли ме?

Исках да му кажа, че няма проблем да огледам обявите за наеми, но знаех, че реалността е друга: поне няколко месеца нямаше да мога да си намеря самостоятелно жилище.

– Да – казах аз, с цел да избегна шамаросване през лицето. – Разбрах.

– Достатъчно, Мелвин – каза майка ми. – Защо не седнете, ще ви направя по една овесена каша.

Въпреки че обесената каша е отлично ядене за мечки, не се събържах да попитам майка ми дали за вечеря няма да има и Златокоски. Баща ми тръгна към канаето на всекидневната, където обикновено закусваше към три часа, но все още беше достатъчно близо, за да ме чуе. Той ме погледна така, че сякаш политнах към стълбите. Заузкачвах се, като вземах по две стъпала наведнџ.

След като се оказах на сигурно място в стаята си, претеглих възможните варианти. Можех да кажа истината на всички в училище и да понеса срама или да избера поприемливия вариант – да се запиша в училище по театрално изкуство на пълнен пансион.

Но вместо това извадих едно омачкано тедфтерче и започнах да пиша писмо до Голди Хон:

Скъпа Голди,

Аз съм третокласничка от Ню Джърси и се смятам за голям Ваш фен, а също така и за отворителна лъжкуня. Направих грешката да спомена, че ще играя Вашата дъщеря в следващата серия на „Редник Бенджамин“. (Изтѣнчена игра, ако мога така да кажа. Гледала съм много филми и бих казала госта уверено, без сянка от съмнение, че Вашата класа Ви нарежда преди Робърт де Ниро, въпреки симпатиите ми към него, и преди личния ми фаворит, Дон Джонсън).

И така, ще ми окажете голяма помощ, ако можете да дойдете в училището ми в Ню Джърси и да ме заведете на обяд или да ми изпратите снимка с личен автограф, на която да напишете:

„Скъпа моя Челси,
Работата ни заедно е една сбъдната мечта.
Винаги ще те обичам,

Голди (втората ти майка)“